

Arrest

nr. 134 128 van 27 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 juli 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkene sinds haar aankomst haar uiterste best zou doen om de 'Nederlandse taal te beheersen, dat verzoekster naast de Nederlandse taal ook Portugees en Frans spreekt ,dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde in Antwerpen (zie attest), dat betrokkene een goed sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat de verklaringen van vrienden en kennissen getuigen van grote sociale waarden en haar respect voor de normen van de Belgische maatschappij (zie 2 getuigenverklaringen), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Op 11 januari 2001 diende betrokkene een visumaanvraag voor een familiebezoek voor een duur van 30 dagen in bij de Belgische ambassade te Luanda. Zij verklaarde naar België te willen gaan om haar verloofde, de heer [S.D.] [...], te bezoeken. Haar visumaanvraag werd echter geweigerd.

Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 17 oktober 2011, diezelfde dag diende zij een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 17 juli 2014 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 25 juli 2014 werd aan betrokkene uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 08 augustus 2014 toegekend. De duur van de asielprocedure - namelijk 2 jaar 9 maand - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nog nooit in contact gekomen is met de Belgische ordediensten en geenszins beschouwd kan worden als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester Mbog haalt aan dat betrokkene sedert geruime tijd een duurzame relatie onderhoudt met de heer [S.D.]. Deze heeft eveneens de Angolese nationaliteit en is ten gevolge van zijn regularisatie gemachtigd tot verblijf van onbepaalde duur in België. Samen hebben zij een dochter, [S.A.], die geboren werd te Antwerpen op 23 augustus 2012 (zie geboorteakte). Oe terugkeer van betrokkene naar Angola om aldaar haar regularisatieaanvraag in te dienen zou een ernstig nadeel voor het gezin met zich meebrengen.

Verzoekster roept dat ook het artikel 8 van het Europees Verdrag voorde Rechten van de Mens (EVRM) dat het familieleven of gezinsleven beschermt, in. Dit element kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen breuk van de duurzame relatie noch van de relatie met het kind betekent, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient opgemerkt te worden dat om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 10 van de wet van 15 december 1980.

In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers het volgende: "De Raad

wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)".

Desgewenst kan de heer [S.D.] betrokkene en hun kind vergezellen naar het land van herkomst of aldaar bezoeken in de loop van de procedure zodat de duur van hun scheiding tot een minimum beperkt wordt. Een terugkeer zou nefaste gevolgen kunnen hebben voor de gezondheid van het kind daar het medische systeem in het land van herkomst van verzoekster zeer precair is. Het blijft hier bij een loutere bewering die niet op bewijzen en concrete feiten gestoeld is. Er wordt niet aangetoond dat het kind van betrokkene tot een risicovolle groep behoort.

De raadsman van betrokkene stelt dat zij afkomstig is uit een land waar de rechten van de mens niet gerespecteerd worden; zij zou niet kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging aldaar. Zij roept dan ook de bescherming van artikel 3 EVRM in waarbij de Belgische Staat zich ertoe

verbonden heeft om niemand te laten onderwerpen aan vernederende behandelingen of straffen. Uit de beslissing van de asielinstanties blijkt dat zij het asielrelaas van betrokkene allerm minst geloofwaardig achtten. Bij onderhavige aanvraag 9bis worden geen nieuwe elementen aangedragen die een andere beoordeling zouden kunnen vereisen. De raadsheer heeft geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat artikel 3 EVRM effectief geschonden zou worden bij een terugkeer naar het land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft dient in concreto aangetoond te worden hetgeen In casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest dat artikel 3 EVRM geschonden zou kunnen worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, *Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van artikel 3 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).*”

Verzoekster betoogt als volgt:

“Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

de motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

“de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981, 1722).

Luidens artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan een machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden bij de burgemeester van de plaats waar men verblijft, aangevraagd worden indien de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt.

Op 12/12/2012 heeft verzoekster een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis ingediend. Als buitengewone omstandigheid haalde verzoekster het volgende element aan:

- Ze is een asielzoekster

- Het feit dat ze een duurzame relatie heeft met een persoon die gemachtigd werd tot verblijf van onbepaalde duur in België en met wie ze een kind ging hebben.

- Het feit dat ze een moeder van een kind dat gemachtigd is tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk
In haar bestreden beslissing beweerde de verwerende partij ten onrechte, dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vormen.

De motivering van de verwerende partij hierbij is foutief. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert kunnen de door verzoekster aangehaalde elementen weldegelijk als buitengewone omstandigheden beschouwd worden.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster een asielzoekster was op het moment waarop ze haar aanvraag indiende. Ze had asiel gevraagd en ze wachtte toen nog op een definitieve beslissing van de asielinstanties. In haar hoedanigheid van asielzoekster kon ze niet naar haar land van herkomst terugkeren zonder gevaar te lopen. De buitengewone omstandigheden betreffende de asielprocedure van verzoeker was op dat moment gerechtvaardigd. De aanvraag diende dan ook ontvankelijk te worden verklaard.

In de bestreden beslissing hield de verwerende partij geen rekening met de situatie van verzoekster op het moment van het indienen van het verzoekschrift. De verwerende partij beperkte zich tot de vaststelling dat de asielprocedure van verzoekster inmiddels beëindigd is.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij geen rekening hield met alle elementen van de zaak. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing de bepalingen betreffende de motiveringsplicht schendt.

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending aangehaald wordt van artikel 3 EVRM aangezien verzoekster nalaat in concreto te duiden op welke wijze voormelde verdragsbepaling geschonden werd door de bestreden beslissing.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin wordt opgeworpen dat het handelt om een beslissing die op een verkeerd of tegenstrijdig motief berust, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Verzoekster houdt voor dat verwerende partij geen rekening hield met het feit dat ze een asieloekster was op het ogenblik dat ze de in punt 1.1. bedoelde aanvraag indiende, doch zij gaat eraan voorbij dat de verwerende partij de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden dient te beoordelen op het ogenblik dat ze een beslissing treft. Er anders over oordelen zou betekenen dat het volstaat om tegelijkertijd met het indienen van een asielaanvraag, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen op grond van een vrees voor vervolging in het land van herkomst opdat de aanvraag ontvankelijk kan worden verklaard. Zulks kan niet de bedoeling zijn van de wetgever. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht, *“Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 17 oktober 2011, diezelfde dag diende zij een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 17 juli 2014 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 25 juli 2014 werd aan betrokkene uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 08 augustus 2014 toegekend. De duur van de asielpcedure - namelijk 2 jaar 9 maand - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”*

2.5. Verzoeksters overtuiging dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.6. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Na de weergave van deze verdragsbepaling betoogt verzoekster als volgt:

“Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Verzoekster vormt een hechte band met haar partner en haar minderjarig kind:

[S.A.], geboren te Antwerpen op [...], gemachtigd tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk;

Verzoekster roept hierbij dan ook het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat het familieleven of gezinsleven beschermt.

Aangezien het recht op de bescherming van het familieleven ingeroepen mag worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Dat de term “gezin” geenszins beperkt is tot het wettelijk gesloten huwelijk. Zo stelde het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in de Chorfi-zaak, dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen steeds valt onder het begrip “gezinsleven”, zelfs wanneer deze niet samenwonen. Ook ander de facto familiebanden kunnen dus onder het begrip “gezin” vallen: bvb grootouders en kleinkinderen, adoptant en adoptiekind, pleeggezin en ongehuwde samenwoners,

Verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 25/09/1986, waarin het principe gesteld wordt dat op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 EVRM, dat het recht op gezinsleven beschermt, een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992

In het arrest van 22/01/2004 besliste de Raad van State het volgende over artikel 8 EVRM:

“overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd dat de uitzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte; dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij de uitwijzing met dergelijk zware gevolgen op het gezinsleven, rechtvaardigde; dat zoals de verzoekende partij uiteenzet “het belang van de Belgische Staat (..) bij een objectieve afweging niet in verhouding is tot het nadeel dat verzoekster ondervindt”; dat het middel ernstig is”

Zo oordeelde de raad van state in zijn arrest van 13/07/1993 het volgende:

Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoekster enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet. (R.v.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994, 27)

In het arrest van 1 april 1996 besliste de raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in artikel 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de State worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art.9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2de lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contract tussen verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd., 1997, 29)

Uit het voorgaande blijkt dat de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt”.

2.7. De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privé-leven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling

waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.8. Blijkens het administratief dossier kwam verzoekster in het Rijk aan in oktober 2011. Verzoekster heeft sedertdien geen ander verblijf in het Rijk gekend dan een precair verblijf als asielzoekster. Haar gezinsleven is tot stand gekomen tijdens dit precair verblijf. Verzoekster kan niet redelijkerwijze verwachten dat het mogelijk zou zijn om dit in precair verblijf opgebouwd gezinsleven, wat zich aandient als een "fait accompli", verder te zetten in België. Gelet op de voormelde omstandigheden die de zaak kenmerken kan, in casu, geen positieve verplichting voor de Belgische Staat erkend worden om verzoekster op zijn grondgebied te laten verblijven. Verzoekster toont ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst. De bestreden beslissing houdt voorts niet in dat verzoekster definitief gescheiden wordt van haar partner en kind. Zij verhindert met name niet dat verzoekster vanuit haar land van herkomst een visum gezinshereniging aanvraagt, zodat haar afwezigheid uit het Rijk slechts een tijdelijke afwezigheid betreft, zoals de bestreden beslissing reeds terecht vaststelt. De Raad stelt vast dat verzoekster totaal niet ingaat op de motieven die figureren in deze beslissing, waaronder die in verband met de opgeworpen elementen in het licht van artikel 8 EVRM. Verzoeksters algemene verwijzingen naar rechtspraak van de Raad van State kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA